

Arrest

nr. 46 304 van 13 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Rwandees staatsburger te zijn, afkomstig uit Nyarugenge (Kigali). U bent een etnische Tutsi. Wanneer uw huis op 10 april 1994 werd aangevallen door de Interahamwe, werden uw ouders gedood en werd u zelf gewond door granaatscherven. Nadien bleef u ondergedoken in Kigali tot juli 1994, wanneer u door FPR-militairen werd geëvacueerd naar Kabuga (Oeganda). In augustus 1994 vond u uw oom M. M. (...), een majoor bij het FPR, terug in Kabuga. U was ziek en geïnfecteerd en uw oom zond u naar zijn vrouw M. M. (...) in Kampala. U verbleef er tot december 1997. Hierna keerde u met uw tante, haar zoon I. K. (...) en uw broer E. (...) terug naar Kiyovo (Kigali). In april 2001 vernam u dat uw oom gevlucht was naar Oeganda omdat verschillende militairen het huis kwamen doorzoeken. Er werden documenten van uw oom meegenomen en aan uw tante werd gevraagd of uw oom geen geld had achtergelaten. Deze militairen zijn drie keer naar jullie huis gekomen

om dezelfde reden. In februari 2002 verhuisden jullie om deze reden naar Remera (Kigali). Op 20 december 2002 ging u opnieuw naar Oeganda om u te laten verzorgen, daar uw tante van oordeel was dat het te gevaarlijk was om naar het CHK (Centre Hospitalier de Kigali) te gaan voor verzorging. Bij uw terugkeer naar Rwanda op 4 januari 2003, werd u aan de grens door de immigratiedienst gearresteerd en werden uw documenten ingehouden. U wachtte in een kamer tot u laat op de avond door drie militairen werd opgehaald. U werd overgebracht naar het kantoor van de militaire inlichtingendienst in Kimihurura (Kigali), waar u ondervraagd werd over het motief van uw reis en uw band met Mupende. U werd ervan beschuldigd uw oom te hebben bezocht en met hem samen te werken tegen het regime. De dag na uw aankomst werd u door een militair N. M. (...) tot bij zijn superieur J. N. (...) gebracht, door wie u werd ondervraagd. Na 10 dagen kon u beschikken met de verplichting om te proberen informatie en antwoorden op de gestelde vragen te vinden. U diende zich elke vrijdag te melden met informatie en u mocht met niemand praten over uw detentie. Sindsdien meldde u zich elke vrijdag bij de opening van de kantoren om 8u en werd u door de militairen geslagen en beledigd omdat u geen informatie bezorgde. De enige persoon die u informatie kon geven was uw tante, maar ze bleef vaag. Telkens wanneer u terugkeerde van het kantoor van de inlichtingendienst, zei ze dat uw oom in Oeganda was en dat u geduldig diende te zijn. Op 1 december 2003 ging u een vriendin bezoeken in Ruhengeri. Normaal diende u zich op vrijdag 5 december 2003 te melden, maar u was ziek en keerde pas op 7 december 2003 terug naar huis. Uw tante was helemaal ongerust en vertelde u dat de militairen u thuis waren komen zoeken. Op 8 december 2003 ging u zich opnieuw melden, maar u werd onmiddellijk opgesloten. Pas op 20 december 2003 werd u opnieuw vrij gelaten, maar er werd u gezegd dat dit uw laatste kans was om relevante informatie te verschaffen over uw oom Mupende. U keerde naar uw tante in Remera terug. U bleef zich melden. Op 11 januari 2004 kwam een familielvriend, R. (...), langs en meldde u dat u de volgende dag zou vertrekken. U heeft Rwanda verlaten op 12 januari 2004. U reisde met R. (...) via Kampala naar Nairobi (Kenia), waar u een vlucht van SNBA nam naar Brussel. U kwam op 13 januari 2004 aan in België en u vroeg op 14 januari 2004 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel.

B. Motivering

Niettegenstaande het Commissariaat-generaal op 20 september 2004 aanvankelijk een gunstige beslissing nam betreffende uw verblijf op het grondgebied, dient thans te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw "vrees voor vervolging" in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U baseerde uw asielrelaas en uw persoonlijke "vrees voor vervolging" voornamelijk op de desertie uit het Rwandese leger en de financiële fraude van uw oom M. M. (...).

Omdat u tussen 20 december 2002 en 4 januari 2003 naar Oeganda hebt gereisd, zou dit voor de overheid het bewijs zijn geweest als zou u samen werken met uw oom tegen het huidige regime in Rwanda (gehoorverslag dd. 14 september 2004 p. 36, hierna DB).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat M. M. (...) en zijn familie in 2003 door het UNHCR vanuit Oeganda naar de Verenigde Staten werden gebracht (zie informatie bijgevoegd in het administratief dossier). Op de vraag van de interviewer van het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor ten gronde naar de verblijfplaats van de man van wie u beweerde dat het uw oom is, M. M. (...), antwoordde u initieel dat u niet wist waar uw oom zich bevond (gehoorverslag dd. 28 november 2005 p. 20, hierna TG). Het is weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van de vestiging van uw vermeende oom in de Verenigde Staten. Pas wanneer u met de informatie (over majoor Mupende) waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd geconfronteerd, verklaarde u dat er in Rwanda ook wordt verteld dat majoor Mupende en zijn familie zijn gevlucht, terwijl u (en zijn vrouw M. (...)) altijd in Rwanda is gebleven (TG p. 20). U stelde nadien eenvoudigweg dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt fout is, tenzij Mupende nog ergens een andere familie zou hebben (TG p. 21), zonder dat u dit concreet kan staven. Voorgaande vaststellingen doen ernstig twijfelen aan uw familiale band met M. M. (...).

Verder kunnen nog volgende ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de door u aangehaalde (vervolgings-)feiten. U verklaarde -tijdens uw gehoor ten gronde- dat u in december 2002 naar Kampala moest gaan voor medische verzorging als gevolg van uw verwondingen in april 1994 (TG p. 13). Wanneer u door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom u hiervoor naar Kampala moest gaan, terwijl het CHK zo dichtbij was, verklaarde u nogal vaag dat uw tante de mening was toegedaan dat het CHK niet veilig was voor u (TG p. 13). Gevraagd waarom uw tante deze mening was toegedaan, antwoordde u ontwijkend dat er zelfs thuis geen veiligheid was voor jullie (TG p. 14). U kon hierna wel niet uitleggen waarom u (en uw tante) dan niet eerder uit Rwanda zijn gevlucht indien de situatie daadwerkelijk zo onveilig zou zijn geweest (TG p. 14). Wanneer u werd gevraagd waarom u dan bent teruggekomen uit Oeganda (de eerder door u aangehaalde onveiligheid

indachtig), verklaarde u dat u bij uw vertrek naar Oeganda [op 20 december 2002] zelf geen problemen voelde en u bovendien de bedoeling had om terug te keren (TG p. 15). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal opmerkte dat deze (opeenvolgende) verklaringen toch weinig aannemelijk overkomen, stelde u dat uw tante misschien wel van oordeel was dat de 'vervolging' zou stoppen (TG p. 15), wat een weinig ernstig antwoord vormt.

Wat er ook van zij, bij uw terugkeer naar Rwanda op 4 januari 2003, werd u aan de grens gearresteerd (TG p. 15), aldus nog uw verklaringen. U had echter geen enkel idee hoe de agenten aan de grenscontrole u zouden herkend hebben (TG p. 16). U ging er wel van uit dat de politie geïnformeerd was over u als persoon, zoals iedereen die tegen het regime is, maar had anderzijds nog steeds geen idee waarom ze u toen hadden gearresteerd (TG p. 16). U verbleef uiteindelijk gedurende 10 dagen in detentie, tot 14 januari 2003 (TG p. 18), en nadien moest u zich elke week melden op het politiekantoor, wat u ook deed gedurende meer dan 11 maanden, tot in december 2003 (TG p. 18). Bij elke ondervraging vertelde u geen informatie te hebben over majoor Mupende (TG p. 19). Desondanks zou de politie nooit bij uw tante thuis in Remera zijn gegaan om haar te ondervragen omtrent de vlucht van haar echtgenoot, M. M. (...) (TG p. 20), aldus nog uw verklaringen. Ook tijdens uw ondervragingen, zou er nooit naar uw tante, de vrouw van majoor Mupende, zijn gevraagd (TG p. 20). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal opmerkte dat het toch bijzonder bevreemdend overkomt als zouden deze militairen u gedurende 11 maanden elke week ondervragen zonder enig resultaat, en toch nooit bij uw tante zijn langs gekomen, antwoordde u nogal ontwijkend dat Mupende uw oom is en u naar Oeganda bent gegaan (TG p. 20). Ook tijdens uw gehoor in dringend beroep kon u niet duidelijk antwoorden op deze stelling. U vertelde enkel dat de militairen uw verplaatsing naar Oeganda [tussen 20 december 2002 en 4 januari 2003] als 'bewijs' zagen voor uw contact met uw oom (DB p. 36). U ging verder door te stellen dat u en uw tante reeds verdacht werden van betrokkenheid bij de vlucht en de activiteiten in Oeganda van uw oom [bij de huiszoekingen sinds april 2001], maar dat ze voor hun onderzoek 'sterke elementen' nodig hadden en jullie om deze reden werden gesurveilleerd (DB p. 36). Op uw arrestatie en wekelijkse meldingsplicht zou uw tante daarentegen nooit diepgaand hebben gereageerd. Zij zou u steevast gevraagd hebben 'om geduldig te zijn' (DB 37). Het komt echter bevreemdend over als zou u uw tante nooit meer informatie hebben gevraagd omtrent de zich afgespeelde gebeurtenissen. Enerzijds verklaarde u tijdens uw gehoor in dringend beroep dat uw tante uw vlucht uit Rwanda volledig heeft geregeld, ook financieel (DB p. 12). Nog tijdens uw gehoor in dringend beroep verklaarde u telefonisch contact te hebben gehad met uw tante sinds uw aankomst in België (DB p. 43). Tijdens dit telefoongesprek zou ze u verteld hebben dat u in Rwanda wordt gezocht, zonder daar verder over in detail te treden (DB pp. 43-44), wat toch hoogst opmerkelijk overkomt.

U legde enkel een Acte de notoriété pour suppléer à la production de l'acte de naissance voor (uitgegeven door het Vredegerecht van het eerste kanton te Anderlecht, dd. 14 september 2005). Dit document kan enkel als bevestiging dienen van uw identiteitsgegevens, zoals die voorkomen op dit document, hetgeen niet direct door het Commissariaat-generaal in twijfel wordt getrokken, maar zegt niets over uw mogelijke (familiale) band met majoor Mupende.

Daarnaast legde u nog een medisch attest neer van Dr. V. B. (...) (Alseberg, dd. 15 september 2004). Uit de in het medisch attest beschreven letsels kan echter geen enkele band worden afgeleid met het door u voortgebrachte asielaanvraag, waardoor dit enkel een beschrijving is van uw (toenmalige) medische toestand.

U legde verder geen enkel reisdocument neer, zodat uw ware reisweg niet kan worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster bevestigt dat zij haar asielaanvraag baseert op de desertie uit het Rwandese leger en de financiële fraude van haar oom M.M.

Verzoekster bevestigt dat haar tante in Rwanda was toen zij Rwanda verliet. Zij heeft geen nieuws van haar oom. Het is goed mogelijk dat haar oom in de VS verblijft, maar verzoekster kan dit niet met zekerheid bevestigen. Zij heeft reeds lange tijd geen persoonlijk contact meer gehad met haar oom.

Betreffende haar medische verzorging in Kampala bevestigt verzoekster haar verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Zij voegt toe dat zij jong was en luisterde naar de goede raad van haar oudere tante.

Aangaande haar problemen, bevestigt verzoekster andermaal haar verklaringen. Zij voegt toe dat het kan zijn dat haar tante ook werd ondervraagd, maar zij weet dit niet.

Verzoekster besluit dat haar asielmotieven niet voldoende zijn onderzocht en dat de Commissaris-generaal niet voldoende is ingegaan op de vraag of de problemen die verzoekster heeft gekend bescherming genieten onder de Conventie van Genève.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster in essentie haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bevestigt. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de loutere herhaling van de asielmotieven niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de beslissing *a quo*.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar asielmotieven volledig baseert op haar familiale band met M.M. Deze oom van verzoekster zou zijn gedeserteerd uit het Rwandese leger en verdacht worden van financiële fraude. De Rwandese autoriteiten zouden omwille hiervan ook verzoekster viseren.

Verweerder benadrukt terecht dat verzoekster geheel niet wist waar haar oom zich bevond. Bij confrontatie met informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, namelijk dat M.M. en zijn familie in 2003 door het UNHCR zijn overgebracht van Oeganda naar de Verenigde Staten (zie landeninformatie in het administratief dossier), ontkende verzoekster deze informatie eenvoudigweg en volhardde zij dat de vrouw van M.M. samen met haar altijd in Oeganda is gebleven (administratief dossier, stuk 3, p.20-21). Van verzoekster, die stelt dat zij voor haar leven vreest omwille van haar oom, mag worden verwacht dat zij zich voldoende inlicht over die oom. Haar gebrek aan kennis betreffende de kern van haar asielrelaas brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. Verzoekster brengt geen elementen aan die de stelling dat zij een familiale band heeft met M.M. ondersteunen. De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat verzoeksters verklaringen over haar (beweerde) oom niet stroken met de werkelijkheid hetgeen haar geloofwaardigheid ondermijnt inzake haar beweerde familiale band met M.M. en bij uitbreiding haar problemen die zij omwille van haar oom zou hebben ondervonden.

Verweerder merkt terecht op dat van verzoekster, die ondertussen meer dan zes jaar in België verblijft, mag worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met haar thuisbasis om te vernemen hoe haar persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in haar situatie en doet afbreuk aan de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verweerder stelt terecht dat verzoekster niet aannemelijk kan maken waarom zij voor medische verzorging naar Kampala moest gaan, terwijl het ziekenhuis van Kigali zo dichtbij was. Verzoekster beperkte zich in dit verband tot vage en ongeloofwaardige verklaringen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad volgt verweerder waar die vaststelt dat verzoekster zich andermaal beperkt tot een herhaling van haar verklaringen inzake haar arrestatie, detentie en ondervragingen, maar dat zij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. In casu heeft de Commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het zeer ongeloofwaardig is dat verzoekster voortdurend werd ondervraagd door de militairen over haar oom, terwijl zijn vrouw (verzoeksters tante) ongemoeid werd gelaten. Verzoeksters onwetendheid kan niet als afdoende uitleg worden weerhouden daar verzoekster verklaarde in contact te staan met haar tante in Rwanda (zie gehoorverslag CGVS DB, p. 43-44) en zij hier dus naar kon hebben gevraagd.

Voormelde elementen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS